

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/162/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319201344
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8319201344.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. N., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. XXX XX H. XXX, o zaplatenie 291,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 17.09.2019, č. k. 11Csp/32/2019-96, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom, rozhodol, cit.:

I. „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 201,65 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu o zaplatenie v prevyšujúcej časti a to sumy 90,- eur a úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 291,65 eur od 08.03.2019 do zaplatenia zamietá.

III. Súd žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 38,28 % s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. Vec právne posúdil podľa § 261 ods. 6 písm. d), § 269, § 497, § 502, § 503, § 708 ods. 1, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, 4, § 2 písm. d), e), f), § 9 ods. 1, 9, § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 3 ods. 3, § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1-12, § 53 ods. 1-3, § 53b, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 132, § 150 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku.

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou dňa 01.04.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny vo výške 291,65 eur, úroku vo výške 28 % p.a. zo sumy 291,65 eur od 08.03.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 18.04.2018 uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte ako zmluvu

uzavretú na diaľku - cez internetbanking, ktorou žalovanému poskytol limit povoleného prečerpania vo výške 200,- eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,90 % ročne. Žalobca uviedol, že v zmysle zmluvy a VOP banky rozlišujú povolený a nepovolený debet. Žalovaný mal poskytnutú službu povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,90 % ročne, ktoré sa riadi okrem zmluvy aj bodom 8 VOP. Povolené prečerpanie je úverom, ktoré dlžník čerpá naraz alebo po častiach, vo výške a termínoch podľa svojej potreby, až do výšky poskytnutého limitu, a to nad rámec aktuálneho zostatku bankového účtu. Žalovaný opakovane porušoval zmluvu prekročovaním povoleného limitu povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca pristúpil k zníženiu limitu povoleného prečerpania na 0,- eur dňa 26.02.2019. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa dostal žalovaný do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Žalovaný tento dlh nevyrovnal, a preto žalobca zatvoril účet žalovaného, o čom žalovaného informoval posledným výpisom z účtu. Dňa 08.03.2019 žalobca internou účtovnou transakciou previedol debetný zostatok na účte žalovaného na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Žalobca špecifikoval žalovanú sumu ako rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Z predložených výpisov z účtu žalovaného bolo preukázané, že v období od 28.08.2017 do 07.03.2019 boli na účte žalovaného vykonané debetné transakcie v celkovej výške 5.002,28 eur a kreditné transakcie v celkovej výške 4.710,63 eur, teda ku dňu 07.03.2019 bol na účte žalovaného debetný zostatok vo výške 291,65, teda žalovaný sa dostal na účte do nepovoleného prečerpania. V konaní bolo preukázané, že debetný zostatok vo výške 291,65 eur pozostáva aj z vyčíslených úrokov a poplatkov zaúčtovaných v prospech účtu žalovaného. Tieto nároky si žalobca uplatňuje v zmysle cenníka úrokových sadzieb a cenníka poplatkov služieb ním poskytovaných. Konkrétne súčasťou žalobcom uplatnenej sumy je štyrikrát zmluvná pokuta vo výške po 15,- eur za omeškanie splátky nepovoleného prečerpania, t.j. spolu 60,- eur a jedenkrát vyúčtovaná zmluvná pokuta za výzvu na splatenie úveru vo výške 30,- Eur. Vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení banky ako dodávateľa a žalovaného ako spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, súd na predmetný právny vzťah aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je dôvodný iba čiastočne. Súd považoval za dôvodné vyhovieť žalobe čo do zaplatenia sumy 201,65 eur. Nemohol vyhovieť žalobe čo do zaplatenia 90,- eur, ktorá suma predstavuje poplatky za upozornenie 4x15,- eur a za výzvu 30,- eur. Súd prvej inštancie mal za to, že poplatky za upozornenie a za výzvu neboli individuálne dojednané. Vo vzťahu k poplatkom uviedol, že upomienka nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné, netransparentné. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa. Súd tiež poukazuje na to, že je nezrozumiteľné, čo vlastne dodávateľ účtuje, keď z výpisov účtu vyplýva, že účtoval „Upomienka - prečerpanie účtu, zml. pokuta“, pretože zmluvná pokuta a upomienka sú dva rozdielne inštitúty, teda v tomto prípade nie je jasné, čo žalobca od žalovaného žiada. Súd prvej inštancie pritom poukazuje aj na to, že žalobca ani len nepreukázal ich zaslanie. Navyše za upozornenie a za výzvu by bolo možné žalobcovi priznať len preukázateľne vynaložené náklady, ktoré mu v súvislosti s vystavením a zaslaním upozornení a výzvy vznikli, avšak žalobca vynaloženie takýchto nákladov nijako nepreukázal. Žalobca sa ďalej domáhal zaplatenia úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 291,65 eur od 08.03.2019 do zaplatenia, teda odo dňa po uzatvorení účtu. Súd dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu v časti požadovaného úroku z úveru je v rozpore s terajšou súdnou praxou, keď dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka. Z dokazovania vyplynulo, že k uzatvoreniu účtu došlo dňa 07.03.2019 z dôvodu, že žalovaný neuhradil debetný zostatok, a tak tým došlo prakticky k jeho zosplateniu, v dôsledku čoho následne nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, nie úrokov z úveru. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu aj v časti uplatneného úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 291,65 eur od 08.03.2019 do zaplatenia a v časti uplatnených poplatkov zamietol (II.).

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1,2 CSP (III.).

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, pretože neboli splnené procesné podmienky, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Poukazuje na to, že súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia

žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Žalobca má za to, že v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Samotný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný bol v konaní nečinný. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov, preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie svojich procesných práv. Súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ust. § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedenou námietkou, žalobca dáva do pozornosti nižšie uvedené argumenty. K nároku na úrok 28 % žalobca uvádza, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje ustanoveniami Zmluvy o osobnom účte v spojení s VOP, Sadzobníkom poplatkov a Výveskou úrokových sadziieb, Zmluvy o poskytnutí služby povolené prečerpanie ako spotrebiteľského úveru a ZoSÚ. Podľa § 18 ods. 1 ZoSÚ, postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca má za to, že si informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje možnosť uplatnenia úroku z prekročenia, splnil, pričom poukazuje na rozhodnutia krajských súdov. K nároku na poplatky za upomienku a výzvu, žalobca uviedol, že poplatok za upomienku predstavuje skutočnú náhradu nákladov banky, ktoré vznikli banke v súvislosti s omeškaním dlžníka, najmä náklady banky za vyhotovenie a zaslanie upomienky, náklady spojené so zasielaním informácií do spoločného bankového registra, sledovaním ďalšieho správania dlžníka a podobne. Poplatok za upomienku predstavuje aj službu klientovi v tom, že klient je v dostatočnom časovom predstihu informovaný o omeškaní a následkoch nesplácania úveru a môže takto negatívne následky včas odvrátiť. Úlohou poplatku za upomienku je zabezpečiť, aby bol dlžník motivovaný splniť konkrétny záväzok riadne a včas, t.j. aby neplnenie jeho povinností bolo pre neho ekonomicky nevýhodné. K tvrdeniu súdu, že žalobca nepreukázal doručenie výziev, za ktoré si žalobca účtoval poplatky, žalobca uviedol, že súd mal žalobcu vyzvať na doplnenie návrhu, ak ho považoval za neúplný. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, napriek tomu vo veci meritorne rozhodol, pričom opäť poukázal na rozhodnutia iných súdov. Zároveň k odvolaniu priložil doručenkou, ktorou bola prevzatá dňa 05.02.2019 bližšie nešpecifikovaná zásielka žalobcu adresovaná žalovanému. K výroku o trovách konania uviedol, že uplatnený nárok je dôvodný v celom rozsahu, preto žalobca napáda aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, vyhovel žalobe v celom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby priznal žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v celom rozsahu - vo výške súdnych poplatkov.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

9. V prvom rade sa odvolací súd vysporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 CSP. V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca si nespĺnil svoju procesnú dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností, čo má za následok neunesenie dôkazného bremena. Žalobca až v odvolacom konaní predložil doručenkou, ktorou matka žalovaného prebrala zásielka žalobcu dňa 05.02.2019 a k tomu odvolací súd uvádza, že žalobca si uplatňuje poplatky za viaceré výzvy a upozornenia, no k odvolaniu bola priložená doručenka len jedna, navyše žalobca stále nepreukázal vynaložené náklady spojené so zasielaním výziev. Odvolací súd na takúto novú argumentáciu žalobcu nemohol prihliadnuť, keďže bolo v objektívnych možnostiach a bolo zároveň aj povinnosťou žalobcu tento dôkaz uplatniť pred súdom prvej inštancie skôr ako bolo uznesením vyhlásené dokazovanie za skončené. Odvolací súd poukazuje na ust. § 366 CSP účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu,

ktoré obmedzuje práva novôt, t. j. právo uplatniť nové doposiaľ neuplatnené prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, len za splnenia taxatívne uvedených podmienok, t. j. ak :

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ani jedna z týchto podmienok splnená nebola.

10. Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý právny predpis) alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho zle interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a na potvrdenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa.

12. Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 18.04.2018 uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte (ďalej len „zmluva“). Predmetná zmluva bola uzavretá v súlade s ust. § 710 a § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Aj keď zmluva bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, na druhej strane sa nepochybne jedná o spotrebiteľský vzťah, ktorý žalobca ani nerozporuje. Z predložených listín jednoznačne vyplýva, že pri uzatváraní zmluvy žalobca vystupoval ako právnická osoba, ktorá koná v rámci svojho podnikania a žalovaný ako fyzická osoba, ktorej boli poskytnuté na základe formulárovej zmluvy bankové služby a produkty na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Tým nepochybne išlo o vzťah strán sporu na základe spotrebiteľskej zmluvy.

13. Žalobca v podanom odvolaní nesúhlasí s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie poplatkov. Ako vyplýva zo samotnej žaloby, žalobca účtoval žalovanému 4x15 eur titulom poplatku za upozornenie - debet a 1x30 eur titulom poplatku za výzvu - debet. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení správne uvádza, že išlo o zmluvné dojednania, ktoré boli spotrebiteľovi predložené vo forme tzv. formulárovej zmluvy, ktorej obsah nevedel ovplyvniť, teda neboli individuálne dojednané. Z obsahu spisu nevyplýva, že by boli uvedené poplatky so žalovaným výslovne dojednané, hoci súčasťou spotrebiteľskej zmluvy v zmysle bodu 2 zmluvy o povolenom prečerpaní je ustanovenie o poplatkoch. Do obsahu tejto zmluvy žalovaný ako spotrebiteľ nemohol nijakým spôsobom zasiahnuť. Navyše žalobca nepreukázal opodstatnenosť, čo sa týka výšky týchto poplatkov. Odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že upozornenia a výzva boli žalovanému doručené a nepreukázal rovnako ani náklady spojené s danými úkonmi žalobcu. Súd nemôže priznať právnu ochranu takémuto konaniu, ak jediným cieľom týchto poplatkov je obohatenie sa žalobcu na úkor spotrebiteľa bez toho, aby spotrebiteľ dostal za tieto poplatky reálne aj protiplnenie.

14. Ako ďalej vyplýva z obsahu spisového materiálu, po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu, čo je zrejme z bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok (č. l. 9 spisu). Uplatnený nárok žalobcu na úrok vo výške 28 % ročne pri nepovolenom prečerpaní má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa ust. § 53 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, keďže v danom prípade išlo medzi stranami sporu jednoznačne o uzavretie spotrebiteľskej zmluvy, majúcej podobu formulárovej zmluvy s vopred určenými podrobnými podmienkami a nemožnosťou ich zmeny, bez možnosti žalovaného ovplyvniť znenie zmluvy, ak chce do zmluvného vzťahu vstúpiť. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na tú skutočnosť, že ročný úrok za poskytnutie úveru dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku za poskytnutie úveru v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje

značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili sudy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp.zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Keďže uvedené úroky predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo spôsobuje ich neplatnosť, veriteľ nemá nárok na úroky z úveru vo výške 28 % ročne.

15. K odvolacej námietke žalobcu, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Odvolací súd zdôrazňuje, že Súdny dvor vo veci C-42/15 (HOME CREDIT vs Biroóva) uviedol, že zmluva o úvere resp. jej náležitosti nemusia byť obsiahnuté na jednom dokumente, avšak, vzhľadom na platnú právnu úpravu, dokumenty v ktorých sú obsiahnuté náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch musia mať písomnú formu, ktorá pre svoju platnosť vyžaduje podpis účastníka zmluvného vzťahu. Súdny dvor v uvedenom rozsudku uviedol, že „čl. 10“ ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy, uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice má zmluva zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania tejto zmluvy. Zmluva podpísaná stranami sporu takýto údaj neobsahuje. Jeho uvedenie v nepodpísaných úverových podmienkach je pre nesplnenie podmienok ust. § 40 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka neplatné.

16. Predmetná zmluva neobsahuje teda žiadne dojednanie medzi zmluvnými stranami o výške úrokov ako podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. i zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca si voči žalovanému uplatňuje tieto nároky iba v zmysle Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka poplatkov, čo je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. i zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časove obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny., ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru. Nakoľko táto podstatná náležitosť nebola medzi stranami sporu zmluvne dojednaná, žalobcovi nevznikol nárok na uplatňovanie úrokov voči žalovanému.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd aj s osvojením si dôvodov napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. postupom vyplývajúcim z ust. § 379 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že úspešnému žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli a neúspešný žalobca nemá nárok na ich náhradu.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).